

Det har ikke skortet på advarsler. Vi kender nogle af dem, men vi vil gerne vide, om der har været flere, og vi vil gerne til bunds i, om der havde været flere muligheder for at standse op og forhindre sagens eskalation. Vi ved, at statsministerens forgænger som formand for Venstre klart så skriften på væggen og risikoen, og vi ved, at en lang række ærværdige danske ambassadører i store dele af verden advarede mod denne måde at håndtere sagen på.

Vi ved, at mange ting er blevet gjort på en måde, som har forværret konsekvenserne for Danmarks omdømme. Men der er også ting, vi ikke ved. Vi ved ikke, hvem der har gjort hvad for at hidse situationen yderligere op, og det overrasker mig i virkeligheden, at fru Rønn Hornbech i sine bemærkninger i dag var helt uinteresseret i at få afdækket de danske imamers og andre gruppers rolle. Jeg har ellers hørt de regeringsbærende partier være meget optaget af at få det yderligere kortlagt.

Jeg skal kun beklage på forslagsstillernes vegne, at det forudsete er sket, altså at et flertal afviser denne undersøgelseskommission, men jeg tror som sagt ikke, det vil gavne flertallet i det lange løb, for det er sådan med sandheden, at den efterhånden kommer for en dag i brudstykker. Det havde måske været mere nyttigt for vores land, hvis vi kunne få gjort alle de oplysninger, der er vigtige i denne sag, tilgængelige, så vi kunne udnytte dem og hurtigt drage en mere fælles lære af dem og dermed også skabe grundlag for igen at placere Danmark som et land, man vil lytte til i forbindelse med løsning af konflikter i den store verden. Så ville det også blive mere opmuntrende at færdes som dansker i den store del af verden, som ikke har en kristen, men en muslimsk historisk baggrund.

Jeg synes, denne sag fra start til slut har været håndteret unødigt konfrontatorisk fra regeringens side, og det bærer efter min opfattelse en meget stor del af ansvaret for, at det er kommet så vidt. Andre har en anden opfattelse, men netop derfor burde vi have haft denne undersøgelse.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Udvalget for Forretningsordenen. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

29) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 79:

Forslag til folketingsbeslutning om en styrket indsats til bekæmpelse af hiv/aids blandt verdens fattigste.

Af Jeppe Kofod (S) m.fl.
(Fremsat 21/2 2006).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for udviklingsbistand (Ulla Tørnæs):

Jeg vil gerne starte med at takke forslagsstillerne for at bringe dette vigtige emne op her i Folketinget.

Bekæmpelse af hiv/aids-epidemien i verdens fattigste lande er en stor og vigtig opgave for den danske udviklingsbistand, og for godt et år siden lancerede regeringen en ny strategi for Danmarks støtte til bekæmpelse af hiv/aids i udviklingslandene. Strategien var et resultat af en grundig offentlig proces, der havde til formål at afdække, hvor Danmark havde særlige erfaringer, og hvor det gav mening at fokusere vores indsats; med andre ord: at stille skarpt ind på, hvad der skal være Danmarks særlige rolle.

KL 19.40

Både Folketingets partier og en lang række ngo'er var aktivt involveret i udformningen af strategien, og det glæder mig derfor at se, at overordentlig mange af strategiens elementer er reflekteret i det forslag, vi behandler her. Det tager jeg som udtryk for, at der langt hen ad vejen er enighed om, hvad Danmarks rolle i bekæmpelsen af hiv/aids skal være.

Jeg noterer mig især enigheden om, at hiv/aids er et udviklingsproblem, der skal angribes bredt i udviklingsindsatsen. I forslaget nævnes en række af de grupper, der er særlig udsatte såsom kvinder, unge og forældreløse børn. Disse grupper er også i fokus i strategien. Jeg er også glad for, at forslagsstillerne har taget den tættere kobling mellem bekæmpelse af hiv/aids og fremme af seksuel og reproduktiv sundhed og rettigheder til sig. Det er et område, jeg personligt lægger meget stor vægt på, og Danmark har det seneste år markeret sig meget stærkt på lige præcis dette område.

Under 2005-topmødet i september sidste år lykkedes det rent faktisk, ikke mindst i kraft af en aktiv dansk indsats, at nå til enighed om, at adgang til reproduktiv sundhed skal indarbejdes i strategier for opnåelse af 2015-målene. Det giver os et godt afsæt for at sikre en tættere kobling mellem bekæmpelse af hiv/aids og fremme af seksuel og reproduktiv sundhed og rettigheder.

Regeringen har siden sin tiltræden opprioriteret hiv/aids-indsatsen i udviklingsbistanden. Der er afsat yderligere midler til indsatser via de danske ngo'er og til globale sundhedsprogrammer. Bevillingerne til vaccine- og mikrobiocid-udvikling er ligeledes øget, og i flere af sektorprogrammerne er der nu konkrete hiv/aids-komponenter.

Samtidig med at indsatsen i kroner og øre er steget, lægges der vægt på at øge støtten til strategisk vigtige initiativer. Det gælder f.eks. mikrobiocid-udvikling, hvor Danmark var blandt de allerførste donorer og således var med til at hjælpe initiativet i gang, og det gælder støtte til de hiv-smittedes organisationer, så de også får mulighed for at gøre deres stemme gældende i debatten om bekæmpelse af hiv/aids. Her er der ikke tale om store beløb, men støtten har stor betydning for at bekæmpe den stigmatisering og diskriminering, der rammer mange hiv-smittede.

Regeringen er med andre ord enig i mange af elementerne i det fremsatte beslutningsforslag, men der er også elementer i forslaget, jeg ikke er enig i. Betydningen af forebyggelse undervurderes efter min bedste opfattelse, og samtidig fremstiller man helt ukritisk ARV-behandling som svaret på aids-katastrofen. Det synes jeg er udtryk for en uhyggelig forsimpning af forholdene, og jeg vil gerne advare mod, at man for at fremme øget støtte til behandlingsindsatser afvi-

ser de mange resultater, der er opnået på det forebyggende område.

Vi skylder de unge i Afrika, som er den gruppe, der rammes allerhårdest af epidemien, at gøre alt, hvad vi kan for at forhindre, at de overhovedet bliver smittet. I en situation, hvor der, som forslagsstillerne selv fremhæver, er et voldsomt ideologisk pres, der underminerer unges adgang til information og serviceydelser, er tiden ikke inde til at så tvivl om forebyggelse. Forebyggelse skal fortsat være et centralt element i bekæmpelse af epidemien.

Behandling er kompliceret, men det betyder ikke, at vi ikke skal støtte, at udviklingslandene markant forbedrer adgangen til behandling. Vi har fra dansk side valgt at fokusere en del af den bilaterale støtte mod opbygning af sundhedssystemer i udviklingslandene. Det er vigtigt, hvis behandlingen rent faktisk skal virke, og for at en sundhedsfaglig ekspertise kan sikre forsvarlige og afbalancerede behandlingstilbud til de smittede.

Forslagsstillerne lægger også op til en markant forøgelse af bidraget til Den Globale Fond, og det er jeg ikke umiddelbart enig i. Den Globale Fond yder en stor og vigtig indsats for at bekæmpe aids, tuberkulose og malaria, men fonden slås også for at få sig virkelig involveret i den konkrete implementering på landeniveau. Her er løsningen ikke blot flere midler, og det er derfor min vurdering, at et eventuelt forhøjet bidrag til fonden bør afvente en nærmere afklaring af lige præcis disse forhold.

Som nævnt er der allerede foretaget en betydelig styrkelse af området. Regeringen agter imidlertid at prioritere bekæmpelse af hiv/aids blandt verdens fattige endnu højere i de kommende år, og præcis hvordan, vil vi vende tilbage til i forbindelse med regeringens udspil til næste års finanslov.

Kl. 19.45

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak til ministeren. Vi tager fat på ordførerrækken, og det er først fru Pia Larsen.

Pia Larsen (V):

Jeg er helt sikker på, at vi alle sammen er enige om, at hiv/aids-epidemien på mange måder udgør en af de største trusler mod skabelsen af en bæredygtig udvikling i den fattigste del af verden, og at det især gør sig gældende i Afrika syd for Sahara. Der er heller ingen tvivl om, at det kræver en særlig fokuseret indsats for donorlan-

de som Danmark, men også i høj grad for udviklingslandene selv, hvis det skal lykkes at bekæmpe aids, nedbringe smitteraterne og mindske det høje antal af forældreløse børn.

Kampen mod hiv og aids har allerede en meget høj prioritet i den danske udviklingsbistand, og i Venstre vil vi gerne være med til at styrke indsatsen i kampen mod hiv og aids yderligere og bruge en større del af den samlede danske udviklingsbistand på kampen mod hiv og aids fremover. Men jeg skal straks sige, at forslagsstillernes forslag om, at der skal gives en ekstra bevilling på 1 mia. kr. for perioden 2006-2009, må vi afvise. For mig at se ligner det mest af alt et mere eller mindre skjult udtryk for, at forslagsstillerne ønsker, at der afsættes flere penge til den samlede udviklingsbistand, og den diskussion har vi jo med mellemrum både her og i medierne.

Venstre ønsker, at en styrket indsats skal gå til både forebyggelse og behandling, men som udgangspunkt skal sundhedssektorerne i de forskellige landes infrastruktur være langt bedre end i dag, for ellers sker der det – det har analyser jo vist – at det kun er de rige, der kan blive behandlet, mens de fattige ude på landet, for nu at sige det sådan, ingen behandling får, og det stemmer ikke særlig godt overens med den fattigdomsbekæmpelse, som vi ønsker.

Derudover mener jeg, at som udgangspunkt bør støtte til behandling af aids kun ydes til de lande, hvor forebyggelsen har givet positive resultater, det vil sige, at der skal kunne konstateres et fald eller i hvert fald en stagnation i antallet af hiv-smittede. Så længe det ikke er bevist, at forebyggelsen er effektiv, selv om den faktisk er det, mener Venstre, at det er en forkert prioritering at foretrække behandling frem for forebyggelse. Det er bestemt ikke, fordi vi afviser behandling, vi mener blot, vi bør sikre os, at den rette balance er til stede.

For at sige det meget ligeud kan vi i Venstre ikke se noget perspektiv i at betale for at organisere en behandling af et stadig stigende antal hiv-smittede, hvis den stigende smitterate skyldes ligegyldighed over for eget og andres liv. Det er tankevækkende, at på verdensplan er over halvdelen af hiv/aids-smittede mænd, men i Afrika syd for Sahara er 57 pct. af alle smittede kvinder. Kvindernes placering i samfundet og de eksisterende kulturelle mønstre, der betyder, at kvinder ofte ikke har de samme rettigheder som mændene, gør, at de afrikanske kvinder er meget udsatte, og det høje antal hiv-smittede

kvinder i Afrika må desværre nok ses som et udtryk for, at uansvarlige afrikanske mænd endnu ikke har påtaget sig det ansvar, de skal påtage sig.

Når vi kan konstatere, at der virkelig bliver taget ansvar, som tilfældet f.eks. er i Uganda, vil Venstre være med til at anbefale en forøget dansk indsats i kampen mod hiv og aids og også en øget behandlingsindsats i hele Afrika syd for Sahara. Men vi kan ikke tilslutte os at styrke indsatsen med en ekstra bevilling på 1 mia. kr., som det foreslås i beslutningsforslaget. Vi mener helt ærligt, at vi ved at leve op til vores egen strategi bidrager målrettet og effektivt til bekæmpelsen af hiv og aids på den bedst mulige måde på nuværende tidspunkt.

Så skal jeg slutte med at sige, at mine bemærkninger også er på vegne af Det Konservative Folkeparti.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak til ordføreren. Næste ordfører er hr. Søren Espersen.

Søren Espersen (DF):

Det er kun 10 måneder siden, at vi havde det samme forslag til behandling, og jeg kan huske, at vi dengang havde en virkelig god, alvorlig og grundig debat om vigtigheden af at bekæmpe hiv/aids blandt verdens fattigste. Ikke mindst blev det særlige afrikanske problem fremhævet dengang.

Kl. 19.50

Man kan godt undre sig over, at vi så kort tid efter er i gang med en fuldstændig tilsvarende debat som den, vi havde for 10 måneder siden, specielt fordi man fra Socialdemokraternes side i dette nyfremsatte forslag tilmed forklarer, at det nu er fjerde år i træk, at man fremsætter præcis det samme enslydende forslag, blot med nogle ændrede årstal. Jeg ved ikke, om man forestiller sig, at hvis man bare hele tiden genfremsetter det samme forslag, vil de andre partier på et eller andet tidspunkt stemme for det, som de allerede flere gange med gode begrundelser har afvist.

Jeg har noteret mig, at i de bemærkninger, der ledsager forslaget, refererer man igen til FN's generalsekretær Kofi Annan og hans vrede over det manglende internationale engagement, når det gælder bekæmpelsen af hiv/aids – en vrede, som vi i øvrigt deler og forstår – og lader som om, det er Danmark, Kofi Annan skælder ud på. Som jeg kan regne mig frem til, bruger Danmark

hvert år 600-700 mio. kr. til hiv/aids-bekæmpelse i ulandene, og det er et relativt højt beløb set i forhold til andre landes bidrag.

Fra Dansk Folkepartis side ser vi – som jeg også sagde sidste gang – dog gerne, at der kan ydes endnu mere til bekæmpelse af hiv/aids, og de ekstra midler mener vi kan findes ved en omorganisering af det allerede eksisterende budget. Men nye bevillinger vil vi ikke være med til, og jeg kan derfor meddele, at vi for fjerde år i træk ikke kan støtte beslutningsforslaget.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Tak til ordføreren. Jeg giver ordet til fru Margrethe Vestager.

Margrethe Vestager (RV):

Det Radikale Venstre er meget positivt indstillet over for forslaget til folketingsbeslutning om en styrket indsats til bekæmpelse af hiv/aids blandt verdens fattigste, og det er vi af ret indlysende grunde. Beslutningsforslaget viser med al ønskelig tydelighed, hvor alvorlig situationen er i forbindelse med hiv/aids-epidemien.

Det forekommer os helt afgørende, at Danmark følger op på de internationale aftaler og på den meget kraftige vinkling, der er i både FN og andre sammenhænge i støtten til kampen mod hiv/aids, men vi vil måske gerne diskutere, om det skal være med anvendelse af Den Globale Fond. Vi synes, det er vigtigt, at kampen mod hiv/aids integreres i alle udviklingstiltag, så den ikke kun isoleres i en global fond, men faktisk implementeres overalt, uanset om det er i sektorstøtte, budgetstøtte, eller hvad det nu kan være. Det hænger sammen med, som der også står i beslutningsforslaget, at hiv/aids har markante effekter – både samfundsnedbrydende og også samfundsskabende. Uanset hvordan man vender og drejer det, er det sådan, at i nogle af de lande, som er kraftigt ramt af hiv/aids, er det netop hiv/aids, der strukturerer samfundet og den fremtid, som samfundet har foran sig.

Med hensyn til diskussionen om, hvad der er forebyggelse, og hvad der er behandling, gjorde det i hvert fald et stort indtryk på mig, da vi drøftede netop det spørgsmål på Udenrigsudvalgets rejse til Tanzania. Det virkede fuldstændig, som om det var en diskussion, der ikke rigtig var råd til, hvis landets befolkning var meget kraftigt ramt af hiv/aids, fordi behandling set med deres øjne også kunne være forebyggende. Det er forebyggende, hvis foreldre overlever i stedet for at dø, fordi de så kan give deres børn

en langt bedre opvækst, og det er forebyggende, hvis landets befolkning står til rådighed som en stabil arbejdsstyrke, der kan være med til at opbygge en økonomisk udvikling i landet. Behandling er også med til at forebygge, hvis den uddannelse, folk har fået, rent faktisk kan stilles til rådighed for arbejdsmarkedet og det demokratiske liv i samfundet, og behandling kan også forebygge, hvis den i det hele taget er medvirkende til at give stabilitet i landets udvikling.

Sidst, men naturligvis ikke mindst, kan behandling – som det også står meget tydeligt i beslutningsforslaget – være med til at forebygge, fordi den giver en tilskyndelse til at finde ud af, om man overhovedet er bærer af virus, og dermed også finde ud af, hvordan man kan forebygge, at man selv videregiver virus. Også derfor synes vi i Det Radikale Venstre, det er helt afgørende, at man har en dybt pragmatisk holdning til spørgsmålet om forebyggelse og behandling, og at målet må være, at epidemien standses, og at vi kan bekæmpe de negative samfundsmæssige effekter, den har – ikke kun for det enkelte land, men også for hele den globale balance i forholdet mellem udviklede og ikkeudviklede lande. Derfor synes vi, det er godt, at vi får diskussionen en gang til, fordi det må være en del af vores kollektive hukommelse, at der er ting, som vi undlader at gøre, men som vi kunne gøre.

Kl. 19.55

Det Radikale Venstre er optaget af problemet, ikke kun i forbindelse med Den Globale Fond, men også generelt, og det vil bl.a. indgå i vores forslag, at bistanden skal genopbygges til det niveau, den bør have i lande, der er så rige som vort, nemlig 1 pct.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Jeg giver ordet til den næste ordfører, hr. Steen Gade.

Steen Gade (SF):

I SF er vi positive over for forslaget fra Socialdemokraterne.

Vi synes, det er et meget vigtigt spørgsmål; vi synes, det er vigtigt at øge ulandsbistanden, og vi synes også, det er vigtigt, at når det gælder øgningen af ulandsbistanden – som der jo heldigvis vil være flertal for, hvis vi får et andet flertal her i Folketinget – er hele oppositionen enig om, at ulandsbistanden skal stige til 1 pct., og at det vil spille en betydelig rolle i indsatsen for bekæmpelse af hiv/aids.

Når det så er sagt, har jeg et par betragtninger om det, ministeren også var inde på, nemlig forholdet mellem forebyggelse og behandling. Jeg er enig i det, fru Margrethe Vestager fra Det Radikale Venstre sagde om, at det, som i hvert fald regeringen har givet udtryk for her fra talerstolen om forebyggelse og behandling, er alt for snævert. Jeg synes faktisk, at det er regeringen og Venstres ordfører, der ikke har fundet balancen på dette punkt.

Hvis man har været i en region i et udviklingsland og har oplevet, at en hel del af de 10-15 embedsmænd, som bærer den region oppe, har hiv/aids, ved man jo, at det er afgørende for en sådan regions funktion og dermed også for, at de fattige i regionen kan klare sig bare nogenlunde, at behandling og forebyggelse hænger sammen. Men sagen er jo, at den danske hiv/aids-politik har haft en forkert balance. Den har været meget forebyggelsesorienteret og meget vaklende og svag på behandlingssiden, og den balance skal ændres i retning af at finde ud af det, man kunne kalde en begavet sammenhæng mellem forebyggelse og behandling.

Så er der diskussionen om: Skal vi give det hele til Den Globale Fond, eller hvor meget skal vi give til Den Globale Fond? Her mener jeg vi skal være mere generøse over for Den Globale Fond, end vi har været hidtil, og jeg tror, det er et af de områder, hvor vi skal gå på to ben.

Man kan sige, at Den Globale Fond omhandler nogle store, overordnede beslutninger på globalt plan, som man prøver at køre igennem, og som samtidig skal hænge godt sammen med vore landebaserede udviklingsstrategier. Det mener jeg godt kan lade sig gøre, og jeg mener altså, det er forkert at prøve at gøre det til hinandens modsætninger, som jeg måske anede i nogle af de tidligere indlæg.

Til slut vil jeg sige, at ganske vist siger regeringen nu, at den agter at øge bstanden, men signalet i retning af balance mellem behandling og forebyggelse får mig til at tænke på, at vi måske bør få en grundigere diskussion om spørgsmålet, inden regeringen lægger sig alt for fast, og det vil jeg da håbe man er enig i.

Så forstår jeg også, at det overordnede princip for regeringen er, at den ikke agter at øge bstanden i de kommende år. Men det er jo klart, at det stiller regeringen i en vanskeligere situation og derfor også gør det sværere for regeringen at levere varen, som netop er at styrke bekæmpelsen af hiv/aids i udviklingslandene.

Rune Lund (EL):

Det er faktisk et rigtig fint forslag, også selv om det måske ikke er så vidtgående, som vi godt kunne have tænkt os i Enhedslisten. Men det er et fint forslag, og vi er meget positive over for det.

Kl. 20.00

Hiv/aids er en menneskelig tragedie, både for den enkelte, for familien, for vennerne og for samfundet, og kampen mod hiv/aids er en helt central kamp for at få mange fattige lande bragt på fode. Aids er derfor ikke bare en menneskelig katastrofe; det er også en økonomisk katastrofe, der forhindrer økonomisk, menneskelig og social udvikling. Eksistensen af hiv/aids skaber øget global ulighed, og kampen mod aids er derfor også en kamp mod global ulighed. Mange steder taber vi dog i øjeblikket kampen mod hiv/aids, og flere ressourcer er nødvendige.

Hele 5 millioner mennesker blev i 2005 smittet med hiv, over 40 millioner mennesker er i dag smittet med hiv, og 28 millioner børn vil være forældreløse i 2014 på grund af aids. I et land som Mozambique i det sydlige Afrika er der 1 million forældreløse børn ud af en befolkning på 18 millioner, og Mozambique er endda ikke et af de lande, der er allerhårdest ramt af hiv/aids.

Enhedslisten har regnet ud, at hvis den borgerlige regering ikke var kommet til magten i 2001, ville der i 2009 have været i alt 47 mia. kr. mere til ulandsbistand – 47 mia. kr.! Det er altså forskellen mellem det beløb, der ville have været til rådighed i 2009, og det, vi har i dag, hvis regeringen ikke var kommet til magten. Regeringen vil desværre ikke være med til at levere nogle af de 47 mia. kr. tilbage ved at stemme for dette beslutningsforslag, og det kan Enhedslisten kun beklage.

Enhedslisten mener, det er nødvendigt at sætte ulandsbistanden drastisk op. Vi har i Enhedslisten foreslået – det er en fast bestanddel af vores forslag til finanslov – at sætte ulandsbistanden op til 1,5 pct. af bruttonationalindkomsten, men vi må desværre konstatere, at regeringen går den modsatte vej, selv om der er brug for hjælp til verdens fattige i stedet for skattelettelser til de rige herhjemme i Danmark. De nedskæringer, der er gennemført, går selvfølgelig også ud over aids-bekæmpelsen.

Nu er det jo sådan, at der ikke er flertal for forslaget i dag, men det understreger jo bare, at vi som opposition – Enhedslisten, SF, Socialdemokraterne og De Radikale – skal huske, hvad

der er blevet lagt frem og diskuteret i dag. Når vi har fået en ny regering efter et kommende valg, skal vi huske det, så fremsætter vi igen et sådant godt og fornuftigt forslag, så vedtager vi det, og så kan vi jo føre en fornuftig politik, når vi har fået et andet flertal. Det bliver en dejlig dag.

Jeg ser allerede frem til den dag heroppe fra Folketingets talerstol, og jeg kan love jer alle sammen: Den dag kommer, hvor vi vedtager noget, der er lige så fornuftigt som dette her. Vi må så bare håbe, at de mennesker, som har hiv/aids i dag, kan vente så længe. Det tror jeg desværre ikke de kan, men det øger jo bare behovet for at få væltet den borgerlige regering så hurtigt som muligt.

Man bliver altså lidt træt, når man skal høre på alle mulige pseudoforklaringer fra udviklingsministeren og fru Pia Larsen om, at der er en helt forkert balance, at der er meget overdreven fokus på behandling, og at der burde være mere fokus på forebyggelse. Det er også blevet sagt af nogle af de andre ordførere, men selve behandlingsaspektet er det altså også nødvendigt at kigge på. Hvis der er et land, hvor alle skolelærerne dør af hiv/aids, bliver man da nødt til at tage fat på den problemstilling. Man kan ikke bare skyde forslaget i skoene, at der er en ensidig fokus på behandling, for det er fuldstændig usagligt og absurd.

Der står i forslaget, at Folketinget opfordrer regeringen til at gennemføre en markant og styrket indsats for at bekæmpe hiv/aids blandt verdens fattigste med en ekstrabevilling på i alt 1 mia. kr. i årene 2006-2009. Jeg synes måske, det er svært at kalde en ekstra milliard i årene 2006-2009 for en markant indsats, men o.k., det er et skridt i den rigtige retning. Det er vi i Enhedslisten glade for, og vi vil selvfølgelig støtte forslaget.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Mogens Lykketoft.

Mogens Lykketoft (S):

Tak til fru Margrethe Vestager, hr. Steen Gade og hr. Rune Lund for helhjertet tilslutning til de holdninger, der ligger bag forslaget, og til nødvendigheden af at øge indsatsen på aids-området. Vi er selvfølgelig indstillet på – når det kommer dertil, at vi finder et flertal, der vil finde pengene – at diskutere, hvordan vi helt præcis skal balancere mellem de forskellige former for

indsats, derunder den globale front kontra vores egen nationale indsats.

Kl. 20.05

Jeg ved ikke, om det er bevidst, men egentlig er der noget sigende ved, at vi kan bruge meget tid i den bedste og lyseste del af dagen, hvor der er mest medieopmærksomhed, til at diskutere meget små spørgsmål her i Folketingssalen. Men når vi kommer til nogle af de meget store problemer, der hærger denne verden, når vi som her kommer til den pest, der er ved at udrydde en stor del af befolkningen i Afrika, er vi kommet meget langt hen på aftenen, og interessen for det, der foregår i Folketingssalen, er røget meget, meget langt ned.

Det er beklageligt, fordi denne debat om ikke andet gerne skulle tjene til – som det blev sagt af en af ordførerne – at styrke den kollektive hukommelse og vise, hvor alvorligt dette problem er, og hvor dybtgående det er. Det er ikke bare en menneskelig tragedie, som er skyld i millioner af forældreløse børn, men også den virkelig store blokade for en hvilken som helst form for god økonomisk og social udvikling i en række af de lande, der er hårdest ramt. I virkeligheden er aids-epidemien jo noget, der lægger sig i vejen for en masse af det, vi gerne vil med vores udviklingsbistand, både i Danmark og i andre rige lande.

I virkeligheden er det jo også mærkeligt at høre den helhjertede tilslutning til 2015-målsætningen fra stort set alle i Folketinget. Jeg hørte statsministerens varme tale om nødvendigheden af en øget Afrikainsats, men så fik vi at vide fra Venstres ordfører, at forslaget bare er fremsat, fordi vi vil løfte niveauet for indsatsen. Ja, det er rigtigt, og det er også konsekvent, i modsætning til det, regeringen gør, når den i højstemte vendinger taler varmt for det, når det gælder om at lave reklamefremstød, men ikke følger op med aktiv handling.

Så vil jeg også godt gøre den bemærkning, at jeg overhovedet ikke kan identificere mig med udviklingsministerens betragtninger om, at vi lægger for lidt vægt på forebyggelse. Der står ikke noget om i forslaget, at der skal tages en eneste krone fra forebyggelse, tværtimod. Men som også andre ordførere har været inde på, har vi selvfølgelig forståelse for, at forebyggelse af den sociale katastrofe, som aids-epidemien er udtryk for i en stor del af Afrika, også kræver en behandlingsindsats, der er meget stærkere end den nuværende.

En del af problemet er egentlig utrolig mærkværdigt. Det er lykkedes os at få et gennembrud med hensyn til kopipreparaterne af aids-medicin, så den betaling, der skal ydes til producenterne, er faldet fra 10.000 dollars om året til en aids-ramt i 2001 til 100 dollars om året i dag. Men vi ved også – og det er derfor, vi skal støtte behandlingen i langt højere grad, end vi gør nu – at en lang række af de hårdest ramte lande i Afrika ikke kan betale 100 dollars om året for at redde et menneskeliv. Det overstiger i virkeligheden i flere tilfælde ganske betragteligt det, de bruger om året i det samlede sygehusvæsen.

Jeg skal beklage, at der ikke for øjeblikket er tilslutning til at opprioritere indsatsen, sådan som vi har foreslået. Men jeg skal også sige til hr. Søren Espersen, at det er min opmuntrende erfaring fra efterhånden ganske mange år herinde, at nogle gange er det sådan, at hvis man fremsætter et forslag tilstrækkelig mange gange, bliver det gennemført til sidst.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Udenrigsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Op-hold*). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 26. april 2006, kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 20.10
